

„Szeles” történet

ZOLTAY LÍVIA

Barta a maga negyven évével, átlagos megjelenésével azon férfiak táborát gyarapította, akik még mindig az anyjukkal élnek. Pedig hordott a hátán a Föld nálánál sokkalta kellemetlenebb külsejű embereket is, no és ostobának sem volt éppen mondható, mégis, párválasztás dolgában nem állt túl jól a szénája. Édesanyja, akivel hosszú évek óta osztozott az apró, kétszobás lakótelepi lakáson, gyakran mondogatta, hogy már csak egyetlen vágya van az életben, mégpedig az, hogy fia asszonyt hozzon végre a házhoz. Az ok, ami miatt hősünk a hosszú évek alatt sem talált magához illő társat, igen prózai, egyszersmind komikus volt: Barta, ha izgatott, vagy ideges volt, szellentett. Valahányszor randevúzott egy hölgygel, reményei tüstént szertefoszlottak, amint elszellentette magát. A nők, ahogy meghallották, majd néhány másodperc múlva megérezték Barta szellentését, hanyatt-homlok menekültek előle. Tudta jól, hogy ez olyasmi, ami nem illendő, legfőképp nem az első találkozáskor, de nem tudott ellene tenni semmit, a hang és a szag oly hamar lerombolta nehezen felépített nimbuszát, hogy onnan már nem volt többé visszaút. A végeérhetetlennek tűnő, magányos évek alatt emberünk megjárt jó néhány pszichológust, akikkel együtt próbálták meg kibogozni ennek a folyton visszatérő malórnek a lehetséges lelki okait, ám ezek a boncolgatások sem vezettek eredményre. Idővel beletörődött, hogy végleg egyedül marad, hiszen melyik nő viselné el, hogy mindjárt az elején ekkora ízelítőt kapjon udvarlója bélműködésének intenzitásából? Édesanyja persze ismerte az okot, amely drága fiát szomorú magányra kárhóztatta, titkon mégis reménykedett, hátha összehozza a sors valakivel, aki majd így is elviseli. De teltek, múltak az évek, s nem változott semmi. Maradtak a szellentések, s velük együtt a magány is. Ám valami aprócska optimizmus

mégiscsak szorulhatott Bartába, mert kudarcai ellenére rendületlenül randevúzott tovább. Egy alkalommal még egy hatalmas pofont is kapott egyik áldozatától, hiába próbálta elmagyarázni, hogy ez olyasmi, ami fölött nincs hatalma, s amin épp ezért nem is tud változtatni. Egy langyos, őszi délutánon hősünk a sokadik találkozására igyekezett, szívében a reménnyel, hogy ezúttal talán szerencséje lesz, s nem szellent el magát rögtön az elején. A hölgy, akivel már egy ideje levelezgetett, és fényképet is cserélt, csinos volt, ápolt, éppen az ő zsánere. Láthatóan ő is szimpatikus volt neki, hiszen mosolyogva közelített. Kezet fogtak, bemutatkoztak egymásnak, s Barta átnyújtott egy szál vörös rózsát reménybeli kedvesének. A nő meghatódott erre a gesztusra, s már éppen szólni akart, amikor meghallotta a semmivel össze nem téveszthető hangot, majd rögtön utána megérezte a szagot is. Hősünk tudta, e pillanatban megint vesztett, mert bárhogyp próbált, nem tudott uralkodni magán, s a szomorú felismerés akaratlanul is arra indította, hogy megeresszen egy újabb sorozatot. A nő, aki eddig türtőztette magát – talán azt hitte, rosszul hall, és a csatornából áradó bűzt érzi –, most elfintorította az arcát, majd az orra elé kapta a kezét, s olyan elképedt ábrázattal nézett a szerencsétlen férfira, hogy az, ha tehette volna, menten elsüllyed szégyenében. Ez a vég, gondolta, s már éppen azon volt, hogy valamiféle gyors menekülési útvonalat keressen, és úgy iszkoljon el rémtette helyszínéről, mintha soha ott sem lett volna, amikor valaki akkorát szellentett, amekkorát még ő maga sem soha. A szag pedig, ami mindezt kísérte, olyan erőteljes volt, hogy Barta megtántorodott. Vajon ki lehetett ez? – kérdezte motyogva, ám a következő pillanatban a nő arca felderült, és nevetve mondta: - Azt hittem, soha az életben nem találom meg a páromat! Gyöngyöző kacaja betöltötte a teret, s Barta felismerte, hogy méltó társra lelt. Elégedettségét rögvest meg is toldotta egy újabb szellentéssel, de olyannal, amely újdonsült kedvesének is becsületére vált volna.

Attól a naptól Barta és szerelme elválaszthatatlanok lettek. Úgy voltak egymással, mint a zsák, meg a foltja. Hogy aprócska hibájuk miatt sorra dőltek ki mellőlük az emberek, az őket egy cseppet sem zavarta. Boldogan éltek, amíg meg nem haltak...

